1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Dingsdag **24 Maart.**

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is f 2,25, en franco per post f 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 à 5 regels, is f 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Gevolgen van het onveranderd blijven van het verkiezings-stelsel in Nederland.

(*Vervolg van onze Vorige.*)

Als *eerste* gevolg noemden wij op: Verdubbelde inspanningen der Regering, om de meerderheid te erlangen en te behouden in eene kamer, aan welke voortaan de handhaving en naleving der *verbeterde*, doch daardoor voor haar moeijelijker geworden, grondwet zou zijn opgedragen, — en wij meenen te hebben aangetoond, dat, bij het aanhouden der tegenwoordige wijze van verkiezing, het aan het Gouvernement niet moeijelijk vallen kan, daarin op den duur te slagen.

Als een *tweede* gevolg, voorzien wij een wezenlijk en innig misnoegen bij den talrijken, gegoeden middelstand, die, zoowel uit eene 25jarige ondervinding, als uit de vertoogen van geachte Staatsmannen, en de onafgebrokene pogingen der vrijzinnige drukpers, om dit onderwerp in al zijne deelen toe te lichten, — reeds voor lang de overtuiging verkregen heeft, dat het tegenwoordige aandeel van dien stand aan de verkiezing der leden voor de Staten-Generaal *volstrekt nul is*, en dat, wil men werkelijk waarburgen voor de toekomst tegen den terugkeer van verkeerdheden en misbruiken, die hoofdzakelijk en schier uitsluitend in de verbetering en uitbreiding van het kiesregt te vinden zijn.

Door juist *dit* hoofdpunt ongewijzigd te laten zal er eene groote, vrij algemeene teleurstelling bij den door ons genoemden stand ondervonden worden, en men behoeft niet te zeggen, hoe pijnlijk het gevoel is, ontstaande uit de gedwongene onderwerping, voor eene onbepaalde toekomst, aan eenen staat van zaken, dien men afkeurt en waarvan men zoo overtuigend het hoogst nadeelige en drukkende heeft ondervonden.

Ontevredenheid alzoo, verwijdering tusschen het verlichte, nadenkende gedeelte van *dezen* stand en de bevoorregte klasse, aan welke bij voortduring alle staatkundige invloed wordt toevertrouwd.

Een *derde* gevolg, door ons voorzien, is: dat de leden dezer laatste klasse, zich sterk gevoelende in hunne behaalde overwinning, en in de gedwongene positie der kroon, om hen te ontzien en te believen, — van eisch tot eisch, van aanmatiging tot aanmatiging zullen komen, en dat vele handelingen en gedragingen, over welke men zich vroeger reeds luid en krachtig beklaagde, nog slechts het voorspel zullen zijn geweest van hetgeen men, *na* die overwinning, vermeenen zal, zich te kunnen veroorloven.

Een *vierde* gevolg zal zijn, dat de vrije drukpers het van hare pligt zal blijven rekenen, elk nadeelig gevolg van het gebrekkige verkiezings-stelsel, elke onbillijke eisch of aanmatiging der bevoorregten in den lande, elke verkeerde keuze, elke financiële wet, iedere belasting, welke den middel- en mindere stand drukt en bezwaart, en den bevoorregten stand niet in evenredigheid treft, — openbaar te signaleren, opdat de natie niet in eenen staatkundigen doodslaap kome te vervallen, of regelmatig den staat van slavernij, der volstrekte afhankelijkheid van het ligchaam der oligarchen te gemoet trede: en dat, naar mate dezer voorlichtingen, het onbevredigende van den staatkundigen toestand van het grootste deel des Nederlandschen volks meer en meer zal moeten worden opgemerkt, gevoeld en erkend, en het zwaar beproefde geduld zijnen eindpaal meer en meer zal moeten naderen.

Men overwege nu deze gevolgen, (en er zijn nog meerdere vooruit te zien, doch wij mogen en kunnen niet alles opnoemen,) en men oordeele dan, of deze bevorderlijk kunnen zijn aan de eensgezindheid, de tevredenheid, de welvaart en het geluk der natie *in het algemeen*; — men oordeele of andere naburige natien, ons, in zulk eenen toestand bij zulk eene stemming, zullen beschouwen als toegerust met nationale kracht, met geestdrift voor het behoud en de verdediging onzer instellingen en onzer regering, en in hoever daarbij ons kleine volk eenigen eerbied of ontzag eenige krachtige houding naar buiten erlangen of bezitten zal.

Slaagt men er dan eerlang elders in, (waartoe reeds heimelijk en openbaar zoovele pogingen worden aangewend en ondersteund,) om den storm der omwenteling op nieuw te doen losbreken, om dynastien te doen vallen en kroonen te verbrijzelen, verbreekt de stortvloed der dolle vrijheidszucht eenmaal de hem tot nu toe gestelde dammen en overstroomt en overweldigt landen en volken, wat zal dan het kleine, verdeelde, door de oligarchie gedrukte Nederland zijn of worden?

Wij willen het antwoord hier niet neder stellen. Wij wilden, nu het nog tijd is, slechts bij vernieuwing hebben opgewekt tot een ernstig nadenken over een punt, hetwelk men ten onregte van zeer weinig belang schijnt te achten, vermoedelijk doordien men de algemeenheid en de vastheid niet kent der overtuiging van het talrijke deel der natie, welks leden ook *dit* onder de bijzonderheden van hunnen toestand rekenen, dat *hunne* gevoelens niet gevraagd worden, en zij schaars bekwame gelegenheid vinden om die te uiten ter plaatse waar dit nuttig en heilzaam zijn kon.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 18. Maart. In het Poolsche dorp Gaschin bij Wulien heeft den 18 Februarij het volgende ongeluk plaats gehad. In een vertrek, waarin 22 personen bezig waren, vlas te braken, sprong de kachel; het vuur verspreidde zich zoo snel, dat niettegenstaande de deur der kamer openstond, van de 22 personen slechts 1 man en eene vrouw zijn gered; 17 vrouwen en 3 mannen zijn in de vlammen omgekomen.

— Boven de stad Meissen maakt de rivier de Elbe eene groote bogt, alwaar zich, wegens de stilte van het water, ijs had vastgesteld; men vermaakte zich daarop, ofschoon het ijs afnam, tot den 6. dezer, en bemerkte niet, dat de stroom opzette en de groote massa ijs van den oever dreigde te spoelen. Plotseling, toen zich juist eene menigte menschen op hetzelve bevonden, geschiedde zulks; een gedeelte sprong aan land en werd gered; 14 personen echter konden den wal niet bereiken en werden op de ijsschots stroomwaarts gedreven. Aan de brug alhier zonk dezelve, en de ongelukkige personen vonden hun graf in de golven.

ENGELAND.

LONDEN, den 18. Maart. In het werk van den Heer *Gutzlaff*, die zoo men weet zich langen tijd als zendeling in China heeft opgehouden gehad, vindt men omtrent de land- en zeemagt van dit rijk de volgende bijzonderheden.

» Het totaal der Chinesche troepen, hieronder mede gerekend die van de marine, maar niet die van de militie, die men niet telt, noch ook de Mongolsche hulptroepen, bedraagt 765,222 man.

» China bezit twee vloten, de riviervloot en de zeevloot. De eerste bestaat uit 1063 vaartuigen, de tweede uit 918; alzoo te zamen 1981 vaartuigen. De riviervloot is bemand met 9500 koppen, de zeevloot met 98421, te zamen uitmakende een effectief van 107921 matrozen.

» Het Chinesche leger is zoo regelmatig als eenig leger ter wereld, maar het is eerder een geraamte dan een levend ligchaam. De soldaat strijdt niet voor zijn land, maar gaat te werk als een agent van politie of keizerlijk jager. Het grootste deel des jaars brengt hij door aan zijne haardsteden; waar hij het een of ander beroep uitoefent. Het land heeft niet noodig een sterk leger op den been te houden, en het belang van alle daarbij betrokkene partijen vereenigt zich, om den soldaat niet anders te doen wezen dan een nederig ambachtsman. Ter nauwernood zal er een tiende deel van de soldaten van het leger onder de wapenen zijn; de andere negen tiende gedeelten bestaan niet anders dan op het papier.

» Wij hebben ons op plekken bevonden waar volgens de kaders duizende soldaten in kwartier gelegerd moesten zijn, en bij de nadering der barbaren kon men er evenwel niet meer dan een paar honderd bij een brengen. Bij het uitbersten van eenen opstand is het wel, wanneer er van de tienduizend, die order ontvangen om te marcheren, drie duizend opkomen.

» Verscheiden der Generaals van het leger zijn tevens ook Admiraals. De officieren en de soldaten zijn beiden even onbedreven in de scheepvaart. Een aantal der matrozen van de koopvaardijschepen zijn ook op de 's Rijks vloot ingelijfd. De oorlogsjonken onderscheiden zich in niets van den handel, de grootste meet niet meerder dan 300 tonnen. De geheele kust is met vaartuigen bezet en er bestaat geen dorp of gehucht hoe klein ook, waar niet een post soldaten gelegerd is.

— Het is bekend, hoe weinig staande troepen het thans reeds zoo ontzettend aangegroeide gemeenebest der Vereenigde Staten onderhoudt. Het effectief daarvan bedraagt niet meer dan 6,220 man, schoon de nominale sterkte der armee 12,639 man bedragen moet. Bij voorkomend gevaar rekent men op de alsdan onder de wapenen te roepen militie.

— Het Nederlandsch schip *de Schelde* heeft voor Ascension schipbreuk geleden; de ekwipage is gered; ten behoeve van de Hollandsche matrozen werd door de ekwipage van de Melville eene inschrijving geopend, en ieder van de manschap, die te Simons Town aan wal ging, kreeg 2 pond.

— In de courant van Bombay vindt men een rapport van eene jagt, den 24. September gemaakt op twee wilde olifanten van eene buitengewone grootte, zijnde de een elf en de ander tien voeten hoog, welke zich nabij de cantonnementen der troepen vertoond en aldaar veel schrik verspreid hadden. Na vele moeiten en uitgestaan gevaar was het eindelijk gelukt beide dieren door een geducht vuur uit vierponders te dooden, zijnde uit hunne ligchamen niet minder dan negentien kanonkogels gehaald, terwijl men dacht daarin zeker nog tien meerder te zullen vinden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 16. Maart. In de koninklijke munt alhier wordt, op last der regering, een gedenkpenning geslagen, ter gedachtenis van de kloeke verdediging der 123 dapperen te Mazagram. Op de voorzijde zullen de namen dier 123 staan, en op de keerzijde de voorstelling van het gevecht.

— Eenigen tijd geleden verschijnt aan het huis van den Heer *D*..., doctor in de medicijnen te Parijs, een onbekende. — Mijnheer is wel in zijn kabinet, zegt de bediende, maar hij heeft menschen bij zich. — Ik heb geen tijd om te wachten, antwoordt de onbekende, geef mij papier, pen en inkt en ik zal een woordje schrijven. — De bediende haalt eene lade open, in welke zich eenige stukken van vijf franken bevinden en voorziet den onbekende van het verlangde schrijfgereedschap, waarop bij hem alleen laat, om het opwrijven der meubelen in de zaal, waarmede bij bezig was, te gaan voortzetten. Na verloop van omtrent vijf minuten roept de onbekende, vraagt een ouweltje en overhandigt voorts aan den bediende het briefje, op welks opschrift ich het woordje *spoed* vertoont. Hij dringt er wijders op aan, dat de bediende een stuk van vijf frank zal afnemen en gaat in de grootste bedaardheid heen.

De doctor kort daarop uit zijn kabinet komende, ontvangt het *spoed* vereischende briefje en leest als

volgt:

» Mijnheer!

» Ziedaar reeds drie keeren, dat ik mij bij u heb aangemeld, in de hoop van in uw kabinet te zullen kunnen dringen, om uwe kas van eenige billetjes van duizend franken te verligten; maar uw bediende schijnt niet gezind mij inspectie van uwe geldkist te laten houden.

» Ik heb mij aangemeld onder den naam van *Encorbolon*, en mij voor uwen broeder in de kunst uitgegeven; maar altijd was het onmogelijk; daarop ben ik heden onder een ander kostuum, met knevels en zwaar en dik baar, teruggekomen en ben niet herkend geworden. Ik heb wederom verzocht in dat ongelukkig kabinetje te worden toegelaten: — Mijnheer heeft er menschen bij zich; onmogelijk. Toen heb ik om papier gevraagd. Uw bediende heeft eene lade opengehaald, in welke ik eenige stukken van vijf franken, in welke ik grooten zin had, heb zien liggen. Ik ben gaan zitten schrijven, om alleen gelaten te worden. De bediende is werkelijk de zaal gaan opwrijven en ik heb niet getalmd om de lade open te steken; in dezelve vindt ik 30 franken, die ik in mijnen zak steek en ik eindig mijnen brief; maar alvorens te vertrekken, wil ik hem 5 franken, ten blijke mijner welwillendheid, vereeren.

» Die arme drommel denkt niet in het allerminst dat ik hem besteel, tot loon dat hij mij verhinderd heeft zijn meester te bestelen.

» Ontvangt mijnheer de verzekering van mijne achting.

» Ik onderteeken met mijnen bijnaam,

» AMBRAY GOULD (*Slokop*),

» Kapitein van de onverzaagde bende."

De zaak had zich in de daad toegedragen, zoo als in den brief stond vermeld en de 30 franken van den bediende waren gevlogen, ten minste op de enkele vijf na, die hij als fooi had terug ontvangen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 19. Maart. De in de verleden week hervatte zittingen der gemengde Commissie van lequidatie, te Utrecht, zijn wederom geschorst.

— De Regering heeft, ten gevolge van de overwegingen der Afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nog eenige veranderingen gebragt in de vijf ontwerpen tot wijziging der Grondwet, welke den 30. December jongstleden aan haar zijn gedaan. De voornaamste daarvan is, dat het gewest Holland voortaan twee provincien zal uitmaken, als Zuid-Holland en Noord-Holland, en dat Zuid-Holland twaalf en Noord-Holland tien vertegenwoordigers in de Tweede Kamers zal afvaardigen.

— Met bewilliging van Zijne Majesteit zal weder over het loopend jaar door de daarin betrokken departementen het laken, benoodigd voor de Rijks schepelingen en voor de equipage van 's Rijks jagten en werkvaartuigen, benevens voor de hellebaardiers buiten openbare aanbesteding worden aangekocht.

ARNHEM, den 14. Maart. Sedert eenige dagen loopt het gerucht dat eene partij goed gewapende, zwart gemaakte personen in de omliggende bosschen jaagt. Gisteren op den middag vertoonden zich in de bosschen van Rozendaal, een aldus toegetakelde bende; op aannadering van den veldwachter verwijderde zich het grootste gedeelte derzelve, blijvende een vijftal geresolveerde knapen terug om den aftogt te dekken, ook deze verwijderden zich na twee schoten gelost te hebben, waarvan de kogels over het hoofd van den veldwachter vlogen. Daar deze strooppartijen in een ander nog grooter kwaad kunnen ontaarden, hoopt men dat van hooger hand doeltreffende maatregelen zullen worden genomen, ten einde deze personen te ontdekken en dusdanige praktijken te keer te gaan.

KAMPEN, den 17. Maart. In de nacht van 11. Zaturdag op Zondag werd het eiland Schokland met eene vreesselijke ramp bedreigd. Omstreeks te half vier ure ontdekte men brand ten huize van den Heer *Seidel*, opzigter bij den Waterstaat, op de Molenbuurt. Een santal stukken calicot, van de weverij aldaar, die op den zolder opeengestapeld lagen, hadden, men weet niet door welk toeval, vuur gevat, en de brand was op het punt van in lichte laaije vlammen uit te barsten, toen men er in slaagde denzelven te blusschen. Intusschen bedraagt de schade van het verbrande katoen niet minder dan *f* 600, misschien wel *f* 700; doch indien het ongeluk niet nog juist bij tijds gestuit ware geworden, zoude alligt de geheele buurt, meestal uit houten huizen bestaande, eene prooi der vernieling zijn geworden.

Mengelingen.

In eenen tijd, waarin men zoovele klagten hoort aanheffen over het achterlijk blijven in het betalen hunner schuldeischers, door voorname lieden, zal welligt het onderstaande vertoog, hetwelk wij dezer dagen aantroffen in het 4e deel van »*de Onderzoeker*," (een Weekblad in 1792, bij G. DE GROOT en ZOON te Amsterdam uitgegeven) niet geheel zonder nut of belangstelling gelezen worden.

Wij hebben alleen de spelling veranderd.

» Bijzonderlijk bedoel ik hier de gewoonte, zeer velen eigen, van hunne schuldeischers in jaren lang en somtijds nooit te voldoen. De menigvuldige klagten van allerhande soorten van winkeliers en ambachtbazen, zijn een getuige van deze kwade gewoonte. Men verspilt zoo groote sommen in overdadigheid en niets beduidende behoeftens, alleen gevolgen van de begeerten om in kostbaarheid uit te munten, dat men niet in staat is zulken te voldoen, die hunne waren ter goeder trouw, en veeltijds alleen met eene matige winst, geleverd hebben. Om op eenen galadag aan het hof of op een bezoek in een prachtig gewaad te verschijnen, om bij deze of gene gelegenheid een kostbaar feest te geven, zal men den bakker, den vleeschhouwer, den lakenkooper, jaren lang naar hun geld doen wachten, zoodat men van sommige lieden, op een prachtige maaltijd onthaald wordende, met regt zou kunnen zeggen dat men bij hunne schuldeischers is te gast geweest.

Hoe algemeen ondertusschen deze gewoonte is, kan men ze echter in geenen deele verontschuldigen. Op deze wijze berooft men eenen winkelier of ambachtsman van al de winst die hij op zijne waren of op zijnen arbeid gehad zou hebben; eene winst die hem zoo wettiglijk toekomt als de waren zelve voor dat hij ze geleverd had. Men berooft hem niet alleen van zijne winst, zijn uitgeschoten geld blijft renteloos, en dus verliest hij zonder iets te winnen. Stel dat een winkelier, zijne waren leverende, daarop tien ten honderd winnen zoude, indien men hem terstond, of op het einde van het eerste jaar, voldoed; stel dat de geleverde waren honderd guldens bij den inkoop hemzelven gekost heeft, en dat men den man tien jaren naar zijn geld doet wachten. Indien men de waren hem had laten houden, en hij het geld slechts tegen drie ten honderd had uitgezet, eene rente die hij krijgen kan zonder de moeite van den koophandel te ondergaan, zoo zoude hij op het einde dier tien jaren, zonder de renten der renten te rekenen, eene hoofdsom van honderd en dertig guldens gehad hebben, en dat zonder eenige moeite of wisselvalligheden van den handel te ondergaan; daar hij, eerst na die tien jaren zijne schuld voldaan krijgende, slechts honderd en tien guldens ontvangt, en dus twintig guldens verliest. Hoeveel verschilt dit nu van dieverij? En dit is nog al het nadeel niet dat de koopman lijdt. Hij moet dezulken betalen van welken hij zijne waren uit de eerste hand krijgt; maar ontvangt hij niets of geen behoorlijke winst voor dezelven, hij is buiten staat om zijne schuld te voldoen, en loopt dus gevaar van door zijne schuldeischers in regten vervolgd en geheel en al het onderste boven geworpen te worden, of ten minsten om zijn geloof volkomen te verliezen. Ook worden zulken die gewoon zijn hunne schulden jaarlijks te betalen door dit gedrag verongelijkt. De winkelier, lange jaren naar zijn geld moetende wachten, is genoodzaakt, wil hij zich zelven in stand houden, zijne waren zoo veel te duurder te verkoopen. Zal hij alleenlijk zes ten honderd winnen, en zijn geld eerst over tien jaren krijgen, hij moet in plaats van honderd en zes, ten minste honderd en zestig guldens voor hetzelfde stuk eischen. Indien hij nu maar alleen aan kwade betaalders verkocht, was hierin niets dan billijkheid gelegen, maar dat zij die ten eersten gewoon zijn te betalen, zoo veel te duurder koopen moeten omdat anderen zoo veel goedvinden te verteren, dat zij niet behoorlijk in staat zijn te betalen, is eene harde zaak. Dus ziet men dan dat door zulk een gedrag de koopman van zijne wettige winst ontzet, of anderen genoodzaakt worden die waren, welke zij noodig hebben, ver boven de waarde te betalen. Nu vraag ik welk eenen naam zulk een gedrag waardig is, en hoe veel beter het is dan eene eigenlijk gezegde dieverij?

Maar niet alleen is zulk een gedrag ten uiterste onregtvaardig, daar is ook eene schreeuwende wreedheid in gelegen. Gij betaalt niet wat gij schuldig zijt. Indien dit alleen plaats had in een geval van den uitersten nood, indien gij slechts in gebreke bleef van zulke schulden te voldoen die gij gemaakt hebt om u van de volstrektste noodzakelijke levensbehoeften te voorzien, men zoude u kunnen verontschuldigen met de noodzakelijkheid. Maar gij betaalt niet omdat gij vermaak hebt meer te verteren dan uwe inkomsten zijn, en daardoor berooft gij niet alleen den koopman van zijne wettige winsten, gij doet meer, gij bederft zijnen handel, gij ondermijnt zijn welvaart, gij ontzet hem van zijn bestaan. Omdat het u behaagt lekker en wellustig te leven, dompelt gij hem, dompelt gij zijn geheele huisgezin in gebrek, armoede en ellende. Gij stelt hem buiten staat zich van het noodige, van het noodzakelijke te voorzien. Hebt gij dan geen hart meer om zijne smarten te gevoelen? Denkt gij niet om de grievende verlegenheid van den Vader, die de tranen van zijne huisvrouw ziet vlieten, en die door uwe schuld, door uwe dartelheid, buiten staat is, de oorzaak van die redelijke droefheid weg te nemen? Kunt gij u dan voorstellen, zonder met medelijden te worden aangedaan, het gekerm van hongerige kinderen, die der hongerige moeder een stuk brood afvragen, dat zij zelve den ganschen dag niet gesmaakt heeft? Maar ik ben op deze wijze een lastige prediker. Gij sluit uwe ooren voor die nare voorstellen, en om u alles van dien aard uit den geest te zetten, begeeft gij u naar uwe kostbare gezelschappen, daar gij met het spel moedwillig die sommen verkwist, waardoor gij een deel van die ellenden zou kunnen wegnemen. Gij zet[illegible] weder aan uwe prachtige tafels, terwijl zij, met wier waren die gestoffeerd zijn, in uw voorhuis staan aan te houden om voldoening van ten minsten een gedeelte hunner rekening. Maar wat eene onbescheidenheid, u dus ten toon te stellen, en uw genoegen te komen storen! Ik zoude hun een barsch bescheid doen geven, en dat volk van mijne deur laten jagen; nu heb ik wel wat anders te doen. Doch de nood dringt hun. Wat kan dat baten? Men doet hun vertrekken, of.... Maar zacht, denk dat uwe vrijheid in hunne handen staat. De schuld is wettig; en is het niet genoeg, de grootste onregtvaardigheid bij de gruwelijkste onmenschelijkheid te voegen, zonder daar nog eene verachtelijke bejegening bij te doen? Zie daar hoe de pracht den mensch tot onregtvaardigheid en wreedheid vervoert, en hoe zij gevolgelijk het hart bederft.

Te vergeefs beroept gij u op de noodzakelijkheid van uw *fatsoen te houden*. Wie is het die u meer achten zal omdat gij verteert boven uw vermogen, of het moet de een of de andere dwaas wezen? Gij zoudt daarom de achting waard zijn van verstandige en eerlijke lieden, omdat gij u zelven, omdat gij anderen bederft, omdat gij onregtvaardig, omdat gij wreed zijt! Belagchelijke verontschuldiging! Om uw *fatsoen te houden*, moet gij daden plegen die regelregt met het karakter van een fatsoenlijk man strijden! Om uw *fatsoen te houden*, moet gij een soort van dieverij begaan, moet gij wreed wezen! Om uw *fatsoen te houden*, moet gij uw geweten kwetsen, moet gij uwe ziel en zaligheid verliezen! Is er wel eene schande te bedenken die in verfoeijelijkheid voor zulk een *fatsoen* wijken moet?"

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 23. Maart. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Gend bestemd:

De vrouw Maria, F. Heyen, naar Caroliniënseel, met garst.

Voor Antwerpen bestemd:

Princess Victoria, H. Woodruff, van Londen; *Brugge*, T. Jackson, van Hull, beide met passagiers en stukgoederen; *Andrew*, A. J. Hartly, van Charlestown, met katoen; *Amicitia*, W. C. Ukena, van Liverpool, met klipzout en stukgoederen; *Emma Theresia*, J. F. Lorentz, van Charlestown, met katoen; *the Thistle*, R. Alexander, van New-Castle, met steenkolen; *die Hoffnung*, J. A. Arians; *Franke Maria*, A. J. Aris, beide van Caroliniënseel, met garst; *Leonidas*, F. Otto, van Bordeaux, met wijn en brandewijn.

Van Antwerpen, zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeild:

The Soho, T. Whitecombe, naar Londen, met passagiers en stukgoederen; *the Peace*, R. Breckon, naar Londen, met zout.

Advertentien.

Eene MEID benoodigd tegen Mei, die met POT en WASCH kan omgaan, bij *C. L. DOMBURG*, in de Walstraat.

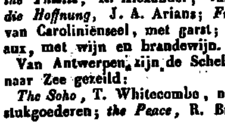

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

de Schelde.

Maart 1840.

Van Vlissingen.		ur. min.	Van Breskens.		ur. min.
Dingsdag 24,	's nm.	3.	Dingsdag 24,	's nm.	4.
Woensdag 25,	»	4.	Woensdag 25,	»	5.
Donderdag 26,	»	4.30	Donderdag 26,	»	5.30
Vrijdag 27,	's vm.	7.30	Vrijdag 27,	's om.	8.30
Zaturdag 28,	»	8.	Zaturdag 28,	»	9.
Zondag 29,	»	9.	Zondag 29,	»	10.
Maandag 30,	»	10.	Maandag 30,	»	11.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.